

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja

Druk nr 2686

SPRAWOZDANIE

KOMISJI KULTURY, DZIEDZICTWA NARODOWEGO I ŚRODKÓW PRZEKAZU

o poselskim projekcie uchwały w sprawie ustanowienia roku 2027 Rokiem św. Andrzeja Boboli (druk nr 2419)

Marszałek Sejmu, zgodnie z art. 33a ust. 2 regulaminu Sejmu – po zasięgnięciu opinii Prezydium Sejmu – skierował w dniu 14 kwietnia 2026 r. powyższy projekt uchwały do Komisji Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Środków Przekazu do pierwszego czytania.

Komisja Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Środków Przekazu po przeprowadzeniu pierwszego czytania oraz rozpatrzeniu tego projektu uchwały na posiedzeniu w dniu 17 czerwca 2026 r.

wnosi:

W y s o k i S e j m podjąć raczy załączony projekt uchwały.

Warszawa, dnia 17 czerwca 2026 r.

Sprawozdawca

Przewodniczący Komisji

(-) Piotr Babinetz

(-) Piotr Adamowicz

UCHWAŁA
SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia ... 2026 r.

w sprawie ustanowienia roku 2027 Rokiem Świętego Andrzeja Boboli

W 2027 roku przypada 370. rocznica męczeńskiej śmierci Świętego Andrzeja Boboli – jezuita, jednego z patronów Polski.

Andrzej Bobola urodził się w 1591 roku w Strachocinie koło Sanoka w szlacheckiej rodzinie herbu Leliwa. W młodości kształcił się w kolegium jezuitów w Braniewie. W 1611 roku wstąpił do zakonu jezuitów w Wilnie, w którym 31 lipca 1613 roku złożył śluby zakonne. Studiował na Uniwersytecie Wileńskim filozofię oraz teologię. 12 marca 1622 roku otrzymał święcenia kapłańskie.

Andrzej Bobola to niestrudzony czciciel Najświętszej Marii Panny, założyciel i kierownik sodalicii mariańskich, kaznodzieja, misjonarz ludowy oraz wykładowca w wielu miejscach Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Posługę kapłańską pełnił m.in. w Nieświeżu, Bobrujsku, Płocku, Warszawie i Połocku. Szczególnie związany był z Wilnem, gdzie spędził z przerwami prawie 20 lat. W Kościele św. Kazimierza w Wilnie pełnił funkcje rektora, kaznodziei i spowiednika, w domu profesów prowadził wykłady na temat Pisma Świętego. Także tutaj zasłynął z heroicznej pomocy podczas epidemii dżumy, kiedy to z narażeniem życia opiekował się chorymi, udzielał im sakramentu spowiedzi oraz dokonywał ich pochówków.

Andrzej Bobola posiadał wybitne zdolności krasomówcze. Cechowała go głęboka wiara w Boga oraz miłość do Polski. To tymi zaletami jednał sobie młodzież i dzięki nim miał posłuch u szlachty, mieszczan i chłopów. Ostatnie lata działalności poświęcił ziemi pińskiej. Podejmował akcje ewangelizacyjne wśród tamtejszej ludności. Był to czas agresywnej ofensywy moskiewskiego prawosławia – katolicy kapłani masowo ginęli z rąk Rosjan podczas ich najazdu na Rzeczpospolitą w latach 1654–1667. Świetna znajomość dorobku greckich ojców Kościoła oraz przymioty umysłu i charakteru pozwalały mu odnosić sukcesy w dysputach z przedstawicielami prawosławia, którego wyznawcy pod wpływem Andrzeja Boboli licznie przechodzili na katolicyzm. Jego energia i żarliwa praca duszpasterska sprawiły, że ówcześni nadali mu przydomki Duszochwata oraz Apostoła Polesia.

Andrzej Bobola zginął śmiercią męczeńską 16 maja 1657 roku w Janowie Poleskim. Poddany okrutnym, wyrafinowanym torturom przez Kozaków służących Moskwie, nie wyrzekł się wiary katolickiej i modlił się za swoich oprawców. Od początku XVIII wieku kult Andrzeja Boboli zaczął się rozprzestrzeniać i w niedługim czasie znalazł licznych wyznawców wśród wszystkich grup społecznych Rzeczypospolitej. W 1712 roku generał jezuitów Michał Anioł Tamburini rozpoczął starania o jego beatyfikację, jednak dopiero w 1853 roku dokonał jej papież Pius IX.

Andrzej Bobola stał się dla Polaków symbolem walki z rosyjskim barbarzyństwem. W czasie Bitwy Warszawskiej jego relikwie niesiono w procesjach, które szły ulicami stolicy. Za jego wstawiennictwem modlono się o zwycięstwo nad Rosją – i spektakularne zwycięstwo nastąpiło.

W 1922 roku Rosjanie wykradli z Połocka ciało męczennika i przewieźli je do Moskwy, gdzie umieścili je na wystawie w gmachu Higienicznej Wystawy Ludowego Komisariatu Zdrowia. Rok później wysłannikom papieża udało się wykupić zwłoki i przewieźć je do Rzymu. 17 kwietnia 1938 roku papież Pius XI dokonał kanonizacji Andrzeja Boboli, po której relikwie świętego zostały uroczyście przewiezione do Polski. Było to wielkie religijne i patriotyczne wydarzenie.

W 300. rocznicę męczeńskiej śmierci papież Pius XII wydał poświęconą Andrzejowi Boboli encyklikę *Invicti Athletae Christi* (Niezwyciężony Atleta Chrystusowy). Jest to wyjątkowa w historii Kościoła Katolickiego encyklika, dedykowana w całości jednemu świętemu. Czytamy w niej: „Niechże, więc, wszyscy jako we wzór wpatrują się w męstwo Świętego Męczennika Andrzeja Boboli. Niech nieugiętą jego wiarę i sami zachowują i na wszelki sposób bronią. Niech tak naśladują jego apostolską gorliwość, żeby starali się najusilniej, stosownie do swego stanu, Królestwo Chrystusowe na ziemi umacniać i we wszystkich kierunkach rozszerzać”.

Na wniosek kardynała Józefa Glempa, prymasa Polski, w 2002 roku papież Jan Paweł II włączył Świętego Andrzeja Bobolę do grona patronów Polski, podkreślając w ten sposób jego znaczącą rolę w dziejach naszej Ojczyzny i Narodu. Uroczystego ogłoszenia Świętego Andrzeja Boboli patronem Polski dokonał 16 maja 2002 roku kardynał Józef Glemp podczas mszy świętej w sanktuarium Jego Imienia w Warszawie, w którym są przechowywane relikwie świętego.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w 370. rocznicę męczeńskiej śmierci wielkiego polskiego patrioty i obrońcy wiary katolickiej ustanawia rok 2027 Rokiem Świętego Andrzeja Boboli.